

der have over 10,000 Indbyggere, deraf igen 9, der have mellem 10 og 20,000, 2, der have mellem 20 og 0,000, og 4, der have mellem 30 og 40,000. Dertil kommer, at *Sogneinddelingen i København og de større Købstæder ikke spiller den samme Rolle som paa Landet*. Da Beboerne i Byerne jevnlig — mange endog flere Gange om Aaret — flytter fra det ene Sogn til det andet, kommer det enkelte Sogns Indbyggere selvfølgelig ikke der til at danne et saadant fast Enhed som paa Landet. Og da Forholdene have udviklet sig saaledes, at Byernes Befolkning uden at løse Sognebaand søger deres Opbyggelse hos den af Byens Præster, hvis Forkyndelse tiltaler dem, gaar til Alters hos ham, lader deres Børn konfirmere af ham og benytter ham til andre kirkelige Handlinger mod i det enkelte Tilfælde at affinde sig med Præst og Kirkebetjente i det Sogn, hvor de bo, er der selvfølgelig ingen saadan Samfølelse imellem de tilfældige Beboere i de enkelte Sogne, at de med nogen Sandhed kunne betragtes som en Menighed. Derimod vil det i Byer, hvor der er flere Sogne, være naturligt, at *hele Byens kirkelige Forhold behandles under et*. Det vil være heldigt, om der ved Præstevalget tages saadanne Hensyn, at der bliver ansat Præster af forskellig kirkelig Retning. Det vil være nødvendigt, at der træffes ensartede Regler for Benyttelsen af de for de forskellige Sogne fælles Kirkegaarde o. s. fr. Og det vil sikkert derfor være nødvendigt, naar man gaar til Indførelse af Præstevalg eller Menighedsraad, at tillæmpe de Bestemmelser, der komme til at gælde for Landsbymenighederne, saaledes for København og Købstæderne, at de komme til at passe til disse Forhold, og at man navnlig ordner Forholdene for Byerne som Helhed og ikke for de enkelte Sogne.

I øvrigt er Stillingen vistnok den, at Forholdene i Landsbymenighederne ere saalet overskuelige, at man uden større Vanskelighed kan lovgive derom, men at de kirkelige Forhold i de større Købstæder og navnlig i København ere saa lidet oplyste, at man ikke i dette Øjeblik er i

Stand til at give Love derom, der virkelig kunne føres ud i Livet. Det er saaledes saare tvivlsomt, om de Bestemmelser, der ere foreslaaede i de forelagte Love om Kirkernes Brug og om Valgmenigheder — altsaa Bestemmelser, der skulde udgøre et aldeles nødvendigt Supplement til Loven om Menighedsraad — overhovedet kunne faa nogen praktisk Anvendelse i København, hvor Kirkerne i de store Sogne som Regel ere fuldt optagne af Sognets egne Gudstjenester og kirkelige Handlinger. Og det trænger i høj Grad til at klares, hvorledes man i Fremtiden vil være stillet over for de Kirker, som den københavnske Kirkefond har tilvejebragt, den Distriktsinddeling, dertil er knyttet, og de Præster, der, til Dels ved frivillige Bidrag, lønnes ved disse Kirker. Mindretallet har gennem Udvalget udbedt sig nærmere Oplysninger om alle disse Forhold. Men endnu ved Betænkningens Afgivelse har de ikke foreligget i et saadant Omfang, at det har været i Stand til derved at erhverve sig en tilstrækkelig klar Oversigt over alle de herhenhørende Forhold.

Med Hensyn til Enkeltheder i Forslaget skal Mindretallet bemærke følgende:

Hvad *Valgrets- og Valgbarhedsbetingelserne* i § 4 angaar, er Mindretallet enigt med det øvrige Udvalg om, at der ingen Grund er til at udelukke Tjenestefolk. Derimod foreslaar det at udelade Bestemmelsen om, at den skal være udelukket fra Valgret, som „af Præsten med vedkommende Biskops Sanktion er nægtet Adgang til Nydelsen af Nadverens Sakramente“, da det ikke kan se, at denne Bestemmelse yder nogen som helst Garanti for de stemmendes kirkelige Sindelag. Endelig foreslaar det, at *de Sognebeboere, der ere Medlemmer af en Valgmenighed eller have løst Sognebaand, vel skulle have Valgret, men ikke Valgbarhed til Menighedsraadet*. Det finder det nemlig naturligt, at de som de andre Beboere i Sognet faa Indfyldelse paa Menighedsraadets Sæmsætning og Valget af en ny Præst, til hvem de mulig ville slutte sig, men unaturligt, at de skulle have Sæde i et Menighedsraad, der skal samvirke med